

วิถีแห่งการสู้รบด้วยหัตถ์ ภายในรวมจิตใจแน่วแน่ ภายนอก
วางที่ท่าแน่วนิ่ง ดูแล้วคล้ายกุลสตรี ครั้นถูกโจมตีตั้งหนึ่งพยัคฆ์เกรี้ยว
พล่อยปราณไหลเวียนเป็นทรงผ้า โอนอ่อนไปตามจิต เจียบเชียบ
ปานตะวัน ปราดเปรี้ยวราวกระต่าย ตามรูปไล่เงา ว่องไวดุจแสง
ลมหายใจถ่ายเท ไม่จำกัดในหลักยึด นอนดิ่งสลับสวณคล้องตาม
มุ่มมาดไม่หวั่นไหว ผู้ถึงวิถีดังนี้ มีหนึ่งคนตั้งมีร้อย มีร้อยคนตั้งมีหมื่น

'พงศาวดารขุนชีวแคว้นอุ้แคว้นเยวีย บรรพที่เก้า ดำนาน
แผนร้ายโกวเจียน'

บทที่ 1

คนบ้ากับหญิงสาว

ห้องมีดรัมครัมขนาดใหญ่ที่ปิดสนิทจนลมมีอาจลอดผ่าน ภายในมีเพียงตะเกียงน้ำมันสองดวง เปลวไฟดวงนั้นแทบจะไม่ขยับแม้แต่น้อย หน้าต่างกระจกสองข้างล้วนห้อยแขวนผ้าดำปิดบังไว้ มีอาจจำแนกว่าด้านนอกเป็นกลางวันหรือกลางคืนกันแน่ ชวนให้เข้าใจผิดว่าเวลาถูกหยุดเอาไว้

ถงจิ้งที่ยืนอยู่ในห้องรู้สึกเพียงตั้งร่าจรับน้ำหนักไว้รูปอยู่ ทรวงอกคล้ายมีสิ่งจุกแน่นที่มีอาจกระอักออกมา ริมฝีปากสีชมพูเผยอหอบหายใจเล็กน้อย

ที่นางเป็นเช่นนี้หาใช่เพราะห้องปิดสนิทไม่

แต่เนื่องจากลมหายใจของคนอีกผู้หนึ่งในห้อง

เหลยจิวตี้ที่ยังคงสวมชุดดำนั่งสมาธิอยู่กึ่งกลางห้อง ตัวมันราวกับหลอมลื่นกับความมืด มีเพียงใบหน้าทีหลับตาทำสมาธิที่สะท้อนแสงไฟ ภายใต้แสงและเงา ลายพยัคฆ์บนหน้าผากมันโดดเด่นกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด แม้ไม่แสดงสีหน้ายังแผ่ไอปีศาจน่าสยดสยอง

ถงจิ่งจ้องมองบุรุษอายุมากกว่าตนเองสี่สิบปีผู้นี้ จับจ้องทุกความเคลื่อนไหวของมันอย่างใกล้ชิด แม้กล่าวว่าเป็นศัตรูที่ชวนให้ชิงชัง แต่ในขณะที่เดียวกันถงจิ่งรู้ดีว่าผู้ที่นั่งอยู่ตรงหน้าคือยอดฝีมือชั้นสุดยอดที่พบได้ยากในปัจจุบัน โอกาสได้สังเกตใกล้ๆ เช่นนี้หาได้ยากอย่างยิ่ง

ยามนี้ใบหน้าของเหลยจิวตี้พลันขยับ กล้ามเนื้อแก้มซ้ายค่อยๆหดเกร็งบิดเบี้ยว ทั้งใบหน้าไย่เอียงขึ้นทันที หน้งตากระตุกเล็กน้อย ปากเผยออำเผยฟันเขี้ยวที่ขบแน่นออกมา สีหน้านั้นทั้งคล้ายโคกเศรำ และเหมือนบ้าคลั่ง

เมื่อใบหน้าของเหลยจิวตี้ขยับไหว ไอ่ชั่วร้ายที่แผ่ออกมาทั่วร่างก็เข้มข้นขึ้นตาม ถงจิ่งที่ความรู้สึกจับใจแต่เดิมยิ่งยึดอัดจนยากจะอาเจียน

เหลยจิวตี้ลุกขึ้นจากท่านั่งขัดสมาธิและค่อยๆ ถอยไปข้างหลังราวกับมีเส้นด้ายดึงมันไป ท่วงท่ามันคงไม่คลอนแคลนแม้สักนิด อีกทั้งการเคลื่อนไหวไม่แตกต่างกับการเดินไปข้างหน้า สิ่งที่สำคัญคือการเดินถอยของท่าเท่ำลวงหลงเยียนชิงยอดวิชาสำนักมี้งง เท่ำทั้งสองโถงไปบนพื้นด้วยลักษณะพลิกอย่างยิ่ง

หลังถอยสามสี่ก้าวเหลยจิวตี้พลันปล่อยพลังรุนแรงทั่วร่าง มันหายหลังตีลังกาอย่างฉับพลัน ขณะเหลยจิวตี้ตีลังกากลางหลังสำเร็จ แขนขาและตะสัมผัสพื้น ท่วงท่าต่ำเตี้ย แม้แต่ดำตามตาตรงหว่างเอว ซ้ายขวาก็แตะพื้นกระดาน สองมือโง่งนึ่งทั้งสิบจับพื้นยิงฟันแผดเสียงเล็กน้อย

ถงจิ่งมองดูพลางคิดในใจว่า มันเหมือนกลายเป็นสัตว์ป่าไปแล้ว...

นางมิได้เดาผิด ขณะนี้เหลยจิวตี้เข้าสู่ภาวะเคลิบเคลิ้มของพลังเทพกำลังจินตนาการว่าตนเองถูกเทพพยัคฆ์สถิต ร่างทั้งร่างเหมือนเต็มไปด้วย

พละกำลังของสัตว์จึงกระโดดโลดเต้นไม่เป็นสุข

เหลยจิวตี้ใช้มือเท้าคืบคลานคำรามพลางผลุบซ้ายผลุบขวาอยู่ในห้อง ฟองน้ำลายไหลออกจากมุมปาก สติตกอยู่ในจินตนาการอย่างสมบูรณ์ อากาครลุ่มคลั่งนี้มีอาจชวนให้นึกโยงถึงปรมาจารย์แห่งยุคในเก้าสำนักใหญ่แห่งยุทธภพในปัจจุบันได้เลย

อาการนี้ของเหลยจิวตี้ทำให้ไอชัวร์ร้ายในห้องเพิ่มมากขึ้นยิ่งและสะสมอยู่ในอากาศที่ปิดสนิทไร้ที่ระบาย ถึงจึงทรมานยิ่งขึ้น ต้องเกาะกำแพงเอาไว้จึงยืนนิ่งได้ นางผีพันและสำรวจการเปลี่ยนแปลงของเหลยจิวตี้อย่างละเอียด

ข้าต้องดูให้ชัดเจน อาจมองออกกว่าวรยุทธ์ของตาแต่่าผู้นี้มีช่องโหว่อะไร...จากนั้นหาโอกาสบอกพี่จิง...

หลังจากเห็นเหยาเหลียนโจวใช้ท่าตามลักษณะศักดิ์ชีพจรในหอชิงฮวาแห่งเซียน จากนั้นก็สืบประยุทธ์บนหลังคาทันที ถึงจึงเข้าใจยิ่งนักว่าอาวุธที่ใหญ่ที่สุดของตนเองคือความสามารถในการวินิจฉัยภัยประเภทนี้

แปดวันก่อนเหลยจิวตี้จับถึงเป็นตัวประกันเพื่อบีบบังคับให้จิงเสี่ยวต่อสู้กับมัน ศึคนี่ต้องยุติความแค้นของหกกระบี่บ้านแตกกับสำนักมีจิงเป็นแน่ แต่แผลเก่าที่แขนขาจิงเสี่ยวจะหายเป็นปกติหรือไม่ยังคงมีอาจลวงรู้ได้ ถึงจิงหวังเพียงเพิ่มโอกาสชนะให้จิงเสี่ยวสักนิด และตรงหน้าคือโอกาสที่หาได้ยาก

ในขณะที่ถึงจิงอึดอัดจนขาทั้งสองอ่อนแรงเล็กน้อย เหลยจิวตี้ 'เทพพยัคฆ์' ตนนี้ก็กระโดดไปทางซ้าย ทั้งร่างลอยขึ้นบนกำแพงด้านหนึ่งที่น่าจะวางเตียงนอนของโรงเตี๊ยมแต่เดิม หน้าตาแปรเปลี่ยนขณะอยู่กลางอากาศ

ทันใดนั้นถึงจึ่งมองเห็นการเปลี่ยนแปลงของเหลวจืดอย่าง
ชัดเจน

เหลวจืดที่หลุดออกจากจินตนาการเทพยค์แล้ว ท่วงท่าเปลี่ยน
กลับสู่ลักษณะมนุษย์ ลมหายใจที่แผ่ออกมาเปลี่ยนเป็นไอสังหาร
แหลมคม มันถูกร่องพลางตีบกำพวดด้วยสองเท้า ร่างกายกลับทิศทาง
ลอยพุ่งออกไป ประกายคมสีเงินสองสายสาตราชะยับระยับออกมาจากข้าง
ลำตัว...

การพินไขว้ตัวของเหลวจืดเร็วจนแทบมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า
ขณะย่อตัวคุกเข่าแตะพื้น คมสีเงินในมือซ้ายขวายังคงติดสัน

ห้องพลันเปลี่ยนเป็นสว่างไสว ผ้าม่านที่ห้อยแขวนอยู่เบื้องหน้ามัน
ขาดกลางผืน หน้าต่างกระดาศบานหนึ่งก็ขาดเป็นรูโหว่ แสงแดด
ยามบ่ายอันเจิดจ้าด้านนอกส่องเข้ามาจากหน้าต่าง สะท้อนฝุ่นผง
ที่ลอยฟุ้งรอบตัวเหลวจืด

ถึงจึ่งยังไม่คุ้นเคยกับแสงสว่างนี้จึ่งยื่นมือบังไว้ตรงหน้าพลาง
หลับตา ทว่ากระบวนท่าดาบเสมือนสายฟ้าของเหลวจืดเมื่อครู่กลับ
วนซ้ำในหัวสมองนางไม่หยุด ทำให้นางลืมความอึดอัดที่แทบ
ชวนให้สลบไสลก่อนหน้าทั้งหมด

เนิ่นนาน ถึงจึ่งลืมตาขึ้นเล็กน้อย กระทั่งแน่ใจว่าสายตาปรับเข้ากับ
แสงแดดได้จึ่งลดมือลง พบว่าเหลวจืดยี่นขึ้นนานแล้ว ดาบเงินสำนัก
มีจิงในมือทั้งสองสะท้อนแสงหนาวยะเยือก เหลวจืดคือคืนกลับมาจาก
อาการคลุ้มคลั่ง แม้ยังคงมีอาการเสียสติเช่นยามปกติ แต่อย่างน้อย
ก็ไม่น่าสะพรึงเหมือนก่อนหน้า

ภายใต้แสงสว่างขณะนี้จึ่งมองเห็นห้องที่ว่างเปล่าแห่งนี้้อย่างชัดเจน
ที่แท้คือห้องพักห้องหนึ่งที่ใหญ่และหรูหราที่สุดทางทิศใต้ของโรงเตี๊ยม

เซียงตู้ แต่เครื่องเรือนและสิ่งของเครื่องใช้ทั้งหมดล้วนถูกย้ายออก เพื่อใช้เป็นห้องฝึกทักษะสำหรับเหลยจิวตี้เพียงผู้เดียว

หลังเหลยจิวตี้จับตัวถ่วงจิ้งกลับมา สำนักมีจิงก็ยึดครองโรงเตี๊ยม เซียงตู้ที่ใหญ่ที่สุดในเซียงถานไว้ใช้ส่วนตัวอย่างเปิดเผย ปีบบังคับ ขับไล่เจ้าของโรงเตี๊ยมกับเสี่ยวเอ๋อร์ทั้งหมดออกไป การกินอยู่ทั้งหมด ล้วนจัดการเอง คนสำนักมีจิงสามร้อยคนยังป้องกันโรงเตี๊ยมจนเหมือน ถึงเหล็กก็มีปาน เหล่าผู้กล้าสำนักปากว่าและสำนักกระบี่เซียงหลง รู้ทั้งรู้ว่าถ่วงจิ้งถูกขังอยู่ ณ ที่แห่งนี้แต่ก็หมดหนทางช่วย

แม้ถ่วงจิ้งถูกคุมขังแต่เหลยจิวตี้กลับมิได้สั่งการลูกน้องให้มัดนาง มั่นใจนางกินข้าว ล้างหน้าหวีผม และเปลี่ยนเสื้อผ้าตามปกติ เพียงแต่ ไม่ให้นางก้าวออกจากห้องทางทิศใต้ของโรงเตี๊ยมแม้แต่ก้าวเดียว เป็นอันตราย คนสำนักมีจิงเองก็ไม่จำเป็นต้องส่งคนมาเฝ้าป้องกันเป็นพิเศษ เพราะห้องสำหรับเข้าออกรอบด้านทางทิศใต้แห่งนี้ล้วนเป็นที่อยู่อาศัยของสหายร่วมสำนักจำนวนมาก เข้าเย็นมีคนอยู่พักผ่อน ถ่วงจิ้งอยากจะแอบหลบหนีออกไปก็กล่าวได้ว่าไม่มีทางหลบพ้นสายตา อีกฝ่ายสักนิด

ถ่วงจิ้งเองก็มีโชไม่เคียดคิดหาวิธีหลบหนี ด้วยการฝึกปรีอวิทยายุทธ์ ของนางในตอนนั้นความจริงแข็งแกร่งกว่าคนในสำนักสาขาย่อยนอกพื้นที่ จำนวนไม่น้อยในกองทัพสำนักมีจิงเสียอีก ปัญหาเพียงแค่นี้เมื่อไม่มีกระบี่ แต่จะฉวยโอกาสขณะฝ่ายตรงข้ามหละหลวมลอบชิงมาสักเล่มก็มีโช เป็นไปไม่ได้

ความยากลำบากที่ใหญ่ที่สุดในการหลบหนียังคงเป็นบุคคลผู้เดียว ตั้งแต่เหลยจิวตี้มาโรงเตี๊ยมยังไม่เคยก้าวออกไปอีกเลย เข้าค่าล้วน อยู่ในห้องทางทิศใต้ ถ่วงจิ้งเคยจับตามองเป็นพิเศษเพื่อวางแผนหลบหนี

มองเห็นเหลยจิวตี้ผ่านระหว่างห้องพักในชั่วยามที่ต่างกัน แต่มัน
นอนหลับเวลาใดกันแน่ไปจนถึงได้นอนหลับหรือไม่ล้วนเป็นข้อสงสัย

ถงจิ้งมิได้ลืมการพบกันครั้งแรกกับเหลยจิวตี้ในป่าที่วันนั้น
ประสาทสัมผัสอันฉับไวของยอดฝีมือประหลาดผู้นี้ร้ายกาจเพียงไร...
คงจะมีเพียงจิงเลี่ยและจอมเวทบัวหลงที่อาจเหนือกว่าเล็กน้อย นาง
รู้ว่าต่อให้โค่นล้มคนสำนักมีจิงสองสามคนได้อย่างรวดเร็ว แต่หาก
เหลยจิวตี้ก็ยังไม่อาจหนีไปได้ถึงหน้ากำแพงรอบโรงเตี๊ยม นางจำต้อง
วางความคิดหนีตายลงชั่วคราว

หลายวันนั้นที่ถงจิ้งลอบวางแผนหลบหนีทำให้นางพบห้องฝึกทักษะ
แห่งนี้ของเหลยจิวตี้ สิ่งที่แปลกประหลาดคือประตูห้องกับนอกหน้าต่าง
กลับไม่มีคนสำนักมีจิงสักคนเฝ้าดู ดังนั้นในวันนั้นนางจึงกล้าผลักประตู
เดินเข้ามามองดู

...หึ มันเพียงบอกว่าห้ามเข้าเดินออกห้องทางทิศใต้ กลับไม่เคย
บอกว่าที่ใดห้ามเข้า มีอะไรห้ามดู...

ถงจิ้งพกพาอาวุธชิ้นนี้เครื่องนี้ผลักประตูก้าวเข้าไปในห้องอัน
มืดครึ้มแห่งนี้ นางมองเห็นฉากอันน่าประหลาดใจที่เหลยจิวตี้ฝึกปรี๊ด
ตามลำพัง...อีกทั้งเข้าใจว่าเพราะเหตุใดมันมิให้ศิษย์เฝ้าอยู่นอกห้อง
เหลยจิวตี้ไม่ยอมให้ลูกศิษย์เห็นอาการคลุ้มคลั่งนี้ของตนเอง

สิ่งที่ทำใหถงจิ้งรู้สึกผิดคาดอย่างยิ่งคือขณะที่เหลยจิวตี้มองเห็น
นางเข้ามา มันเพียงนั่งเงยบเนิ่นนานและมีได้ไล่นางออกไป ซ้ำยัง
กล่าวกับนางประโยคหนึ่ง

'ปิดประตู'

วันนี้เป็นครั้งที่สามแล้วที่ถงจิ้งมองดูเหลยจิวตี้ฝึกทักษะ ตลอดมา
เหลยจิวตี้มิได้กล่าวอะไร ถงจิ้งจึงมีอาจเข้าใจว่าเหตุใดมันยอมให้

ตนเองดู แต่นางหาได้สนใจไม่และถือโอกาสตั้งใจสังเกตดูว่ามีจุดอ่อนอะไรสามารถช่วยเหลือจึงเลยชิงชัยจากในนั้น

ถึงตอนนี้ยังไม่พบ

มีเพียงตัวเหลยจิวดีเองที่รู้ว่าเพราะเหตุใดต้องให้ถั่งจั้งดู ในวันนั้นขณะถั่งจั้งผลึกประตูเข้ามา เหลยจิวดีกำลังตกอยู่ในจินตนาการเทพยค์ศ สติสัมปชัญญะที่ตกอยู่ในความมืดมิดและความสับสนวุ่นวายพลันรู้สึกถึงความอบอุ่นอันโล่งสบาย

เหลยจิวดีฝึกฝนพลังเทพที่อัญเชิญดวงวิญญาณสถิตร่างของลัทธিবัวขาวแห่งซานตงเพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งให้อาณูภาพและความคล่องแคล่วของวิชาเยิมภาวะ ในที่สุดก็สำเร็จยอดวิชาเทพสถิตที่ไม่เคยปรากฏ วรรษุทธิ์ได้รับการทะลวง แต่สิ่งที่ต้องเสียไปก็ไม่น้อยพลังเทพนอกจากสิ้นเปลืองสภาพจิตใจมากอย่างยิ่งแล้ว ขณะฝึกฝนยังต้องละทิ้งสติสัมปชัญญะที่ควบคุมร่างกายชั่วคราวตั้งม้าป่าหลุดบังเหียนวิ่งไปอย่างอิสระ เพื่อให้ตนเองเชื่อมั่นว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงมาสถิตร่างจริงๆ จึงเข้าสู่ภาวะมாயาอันเพื่อฝันได้ ความหวาดกลัวและความสงสัยที่อาศัยสติระงับไว้ในยามปกติก็จะฉวยโอกาสนี้ประดังเข้ามา ทุกครั้งที่เหลยจิวดี 'เชิญเทพ' เชกเช่นร่วงลงสู่เหวลึกที่มีมืดมิดและสกปรก ทรมานอย่างยิ่ง ทั้งหมดอาศัยความยึดมั่นที่จะแสวงหาความยิ่งใหญ่ฝันไว้

แต่ในขณะที่ถั่งจั้งอยู่เบื้องหน้าตนเอง เหลยจิวดีกลับรู้สึกราวกับเงยหน้ามองเห็นแสงสว่างที่เปล่งประกายอบอุ่นออกมาดวงหนึ่งในเหวลึก ภายใต้อการปลอบขวัญของประกายแสงกลับไม่ทรมานเหมือนยามปกติ อาศัยแสงไฟในสติดวงนี้นำพา ทุกครั้งที่เหลยจิวดีหลุดออกจากภาวะพลังเทพกลับคืนสู่ปกติก็ง่ายขึ้นเช่นกัน และ

ทุกครั้งความเหนื่อยล้ากายใจหลังฝึกทักษะก็ฟื้นฟูได้เร็วยิ่งขึ้นจนแม้แต่ตัวเหลยจิวดีเองก็รู้สึกเหลือเชื่อ

หรือว่าดรูณีนางนี้มีพลังต่างจากคนธรรมดาโดยกำเนิด? ตัวเหลยจิวดีเองหาได้เชื่อเรื่องผีสิงเทวดาและพลังวิเศษ พลังเทพลัทธิบัวขาวที่ฝนฝึกฝนก็อาศัยปณิธานอันยิ่งใหญ่ของตนเองทั้งหมด เรื่องเชื่อหรือไม่ว่าถงจิ้งปล่อย 'พลัง' อะไรได้จริงยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงมันคือผู้ที่สนเพียงสิ่งที่นำไปใช้ได้จริงทั้งหมด ในเมื่อถงจิ้งมีประโยชน์ต่อการฝึกทักษะของมันจริงๆ ก็ไม่สืบสาวว่าเป็นมาอย่างไรกันแน่

นับตั้งแต่ไปฝึกปรี้อที่ซานตงเป็นต้นมา เหลยจิวดีห้ามคนรอบข้างชมดูการฝึกทักษะโดยเด็ดขาด มีเพียงหานซานหูศิษย์ใกล้ชิดคนเดียวที่ยกเว้น บัดนี้มันทำลายกฎเกณฑ์ซ้ำฝ่ายตรงข้ามยังเป็นศัตรู เหลยจิวดีมิอาจเข้าใจได้โดยแท้จริง รู้เพียงมีความรู้สึกดีที่อยากจะทำอะไรต่อ ดรูณีนางนี้...ดังเช่นในวันนั้นที่มันเองก็อธิบายมิได้ว่าเหตุใดภายใต้เสียงวิงวอนของถงจิ้งจึงยอมปล่อยสุนัขล่าสัตว์ที่แยกเขี้ยวตะปบเล็บตัวนั้นไป

เลียนเพยหงยีนกรานจะรับนางหนูคนนี้เป็นศิษย์ หรือว่านางมีพรสวรรค์เหนือมนุษย์จริงๆ

เหลยจิวดีไม่อยากเผยจิตใจส่วนนี้ต่อถงจิ้ง มันเพียงมองนางแวบหนึ่งแล้วยกดาบคู่ขึ้นตั้งท่าต่อสู้เผชิญหน้าศัตรู นี่คือการแรกที่ถงจิ้งมองเห็นท่าท่าเตรียมพร้อมตัดสินกับผู้อื่นของเหลยจิวดีตอนกลางวัน แสกกๆ ท่าต่อสู้กับท่านั่งม้าไม่ต่างจากคนสำนักมีงี่ที่เคยเห็นก่อนหน้านี้มากนักแต่กลับมีกลิ่นอายที่แตกต่างอย่างมาก เขาทั้งสองที่ยืนอย่างผ่อนคลายนั้นเหมือนจะกระโดดขึ้นกลางอากาศได้ทุกเมื่อ มุมตั้งท่าของดาบคู่ยังมีความลึกลับอันละเอียดอ่อน มีอำนาจคุกคามมากกว่า

ท่วงท่าต่อสู้ทั่วไปหลายท่า

เหลยจิวตี้รวบรวมสมาธิ ตั้งท่าต่อสู้ของดาบคู่ให้รัดกุมยิ่งขึ้น
ปลายของคมสีเงินที่ไกลไปยังที่ว่างในห้อง ถึงจึงรับรู้ได้ว่าเหลยจิวตี้กำลัง
เริ่มสร้างศัตรูสมมติเบื้องหน้า

...นางย่อมรู้ว่าศัตรูผู้นั้นคือใคร

ตรงหน้าเหลยจิวตี้ราวกับค่อยๆ ปรากฏโครงร่างคนผู้หนึ่ง...
แน่นอนว่ามีเพียงตัวมันเองจึงมองเห็น โครงร่างนั้นโก่งแผ่นหลังขึ้น
ประหนึ่งแมว ขาซ้ายที่เหยียบอยู่ข้างหลังย่อต่ำลง ดาบมือขวาเหมือน
ลดอยู่ตรงหัวเข่าอย่างไร้การควบคุม กิริยาท่าทางหมายมุ่งกระโจน

ศึกที่ป่าในวันนั้นแม้เกิดขึ้นในเวลาที่มีดิมิตที่สูงสุดก่อนรุ่งอรุณ
แต่เหลยจิวตี้เคยเห็นจึงเลยใช้ท่าฟองคลื่นตัดเหล็กสองครั้ง...ครั้งหนึ่ง
ใช้กระซอกโซ่เหล็กช่วยเลี่ยนเพยหงหนีไป อีกครั้งหนึ่งออกดาบฟัน
หัวไหล่มัน...ท่าต่อสู้นี้จดจำขึ้นใจแล้ว

แน่นอนว่าเหลยจิวตี้เองก็ไม่สามารถอาศัยเพียงท่วงท่านี้
กับประสบการณ์รับกระบวนในการตะลุมบอนครั้งเดียว มันศึกษา
หลักการ อานูภาพ และการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปได้ของท่าฟองคลื่น
ตัดเหล็กอย่างละเอียด แต่ต้องอาศัยสิ่งที่ตนเองร่ำเรียนหลายสิบปี
กับประสบการณ์ต่อสู้จริงไปเต็มเต็ม

เพื่อตอบสนองท่วงท่าของจิงเลี่ยในจินตนาการเบื้องหน้า เหลยจิวตี้
เองก็ทำการปรับเปลี่ยนท่าตั้งรับการต่อสู้ของตนเอง

ถึงจึ่งที่มองดูอยู่ด้านข้างย่อมมีอาจเข้าใจหลักการปรับเปลี่ยน
ท่าต่อสู้ของเหลยจิวตี้เพราะมองไม่เห็นจินตนาการในหัวมัน เพียงแต่
นางยังคงสังเกตได้ถึงรายละเอียดการเคลื่อนไหวของยอดฝีมือจาก
ท่าทางของเหลยจิวตี้

ถงจั้งหาญู้ไม่ว่าสามวันมานี้ตนเองมองดูเหลยจิวตี้ฝึกยุทธ์อยู่
ด้านข้าง ทุกครั้งยังต้องต่อต้านอำนาจชั่วร้ายชอบกกลของเหลยจิวตี้
ระหว่างที่เฝ้ารู้เนื้อรู้ตัวได้ก้าวหน้าเข้าหาทิศทางใหม่แล้ว...

ในสายตาเหลยจิวตี้เงาร่างของจิงเลี่ยที่เบี่ยงหน้าเหมือนร่างจริง
ขึ้นเรื่อยๆ รวากับไต้ยีนแม็กกระทั่งลุ่มเสียงปรับเปลี่ยนลมหายใจของ
อีกฝ่าย

แม้ไม่รู้ชัดถึงเอกลักษณ์ของท่าฟองคลื่นตัดเหล็ก แต่จากท่วงท่านี้
มันก็คาดเดาได้ว่านี่คือกระบวรนาทาลีซีพีที่เดิมพันทุกสิ่งไว้ในดาบเดียว
หาได้มีทางหนีทีไล่ไม่

...เช่นนั้นขอเพียงข้ารับดาบนี้ได้ ต้องชนะอย่างมีต้องสงสัย!

...แต่ว่าข้ารับได้หรือ

เหลยจิวตี้หวนนึกถึงสัมผัสยามที่หัวไหล่ถูกดาบในคืนนั้นและ
คาดการณ์อำนาจของท่าฟองคลื่นตัดเหล็ก มันชี้ขาดได้ทันทีว่า
ดาบคู่ของตนเองด้านรับมิได้อย่างแน่นอน...ดาบหัก คนมลาย

เช่นนั้นก็เหลือเพียงหนทางเดียว ใช้ท่าร่างกับเพลงเท้าเทพท่อง
เส้นเมฆาอันเหนือล้ำในยุทธภพของมันหลบเลียดาบนี้

เงาร่างตรงหน้าเหลยจิวตี้เปลี่ยนเป็นเล็กลงกว่าเดิม พลังยิ่ง
เต็มเปี่ยม มันรู้สึกว่่าเบี่ยงหน้าเหมือนจ่อไว้ด้วยลูกเกาทัณฑ์แหลมคม
ในระยะประชิด คืบเกาทัณฑ์นั้นยิ่งนำวยิ่งตึง พร้อมยิงออกได้ทุก
ชั่วขณะ...

มิเพียงเท่านั้น...แผลของจิงเลี่ยอาจจะดีขึ้นได้จริงๆ...ถึงเวลาดาบนี้
จะยิ่งรุนแรงกว่าก่อนหน้า ยิ่งยากหลบพ้น...

เสื่อตรงแผ่นหลังและหน้าอกเหลยจิวตี้ถูกเหยียดอ้อมจนเป็ยกชุ่มแล้ว
แม้แต่ถงจั้งที่ชมดูอยู่ด้านข้างเองก็หยุดหายใจโดยไม่รู้ตัว คนผู้นี้

ตรงหน้าแม้เป็นศัตรูที่ไล่ล่าหกระปีบ้านแตกและเป็นปีศาจคลังที่
สังหารศิษย์ด้วยมือตนเอง แต่ขณะนี้ถึงจึงมีอาจเด็ดชั้นที่มัน
เนื่องเพราะเป็นนักสู้เหมือนกัน มองเห็นเหลี่ยมจิวดีที่มุมเทิดแสวงหา
ชัยชนะอย่างหนัก ถึงจึงลอบเกิดความเคารพส่วนหนึ่งต่อมัน

ในที่สุดก็ถึงเวลาที่คั่นเกาท์ณที่ตึงจนจะหักแล้ว...

เหลี่ยมจิวดีถลึงดวงตาทั้งสอง...

ราวกับมีลมไร้รูปหอบหนึ่งกวาดเข้าหาใบหน้ามัน

เหลี่ยมจิวดีมิได้ปล่อยท่าออกสักกระบวน ขาทั้งสองเองก็มีได้
ขยับเขยื้อนสัณนิค แต่มันกลับค่อยๆ ผ่อนคลายท่าต่อผู้ลง

"กระแสดคลื่น..."

เหลี่ยมจิวดีหลับตากล่าวพึมพำ

ถึงจึงฟังแล้วแปลกใจอย่างยิ่ง เหลี่ยมจิวดีน่าจะไม่เคยได้ยิน
ชื่อกระบวนท่าดาบของท่าฟองคลื่นตัดเหล็ก และไม่มีทางรู้ว่ากระบวน
ท่าดาบนี้ของจิงเลี่ยคือวิชาเยี่ยมภาวะคลื่นทะเล แต่มันกลับอาศัย
จินตนาการรับรู้ได้ถึงภาพในกระบวนท่าดาบจิงเลี่ย ช่างน่าอัศจรรย์
อย่างยิ่ง

หลังเหลี่ยมจิวดีรับกระบวนท่าดาบในจินตนาการได้ก็หลับตา
เงยหน้าหอบหายใจเนิ่นนานคล้ายสูญเสียวเร็วแรงไม่น้อย กระทั่ง
ลมหายใจกลับสูปกตีมันจึงลืมตาและจ้องตรงไปยังถั่ง

"นางหนู" หลังประโยคที่ว่า 'ปิดประตู' เมื่อสามวันก่อน นี่คือ
ครั้งที่สองที่เหลี่ยมจิวดีกล่าวคำกับถั่งจิงในห้องฝึกทักษะ "ท่าไม้ตาย
ของจิงเลี่ย เจ้าคงจะเคยเห็นมันฝึกหลายครั้งกระมัง"

ถั่งจิงเบิกตาโพลงหลังได้ยิน เข้าใจทันทีว่าเหลี่ยมจิวดีจะสอบถาม
หลักการของท่าฟองคลื่นตัดเหล็กของพีจิงจากนาง ถึงตายนางก็

ไม่ยอมเปิดเผย แต่พอคิดอีกทีก็ขมวดคิ้วและงใจถอนหายใจด้วยท่าที่
ผิดหวัง "ปีที่ผ่านมานี้แผลของพี่จึงยังไม่หายดี มิได้ฝึกฝนกระบวนท่า
ดาบนี้เลย ทำได้เพียงฝึกเสียบๆ ในใจเป็นบางครั้ง ข้ามิอาจมองเห็น
จะบอกท่านได้อย่างไรเล่า"

เหลยจิวตี้ยอมไม่เชื่อสักนิด สายตาคูจมีดดาบจ้องบนหน้าถั่ง
ราวกับจะแทงทะลุได้ทุกเมื่อ

"หากท่านไม่เชื่อ ข้าเองก็จนปัญญา" ถั่งจั้งยกไหล่ "หากท่าน
จะบีบให้ข้าบอกอะไรละก็เชิญทรมานตามใจชอบเถอะ เพียงแต่ข้า
ขอบอกท่านก่อน หากครุณีเจ็บขึ้นมาอะไรก็พูดได้ทั้งสิ้น สิ่งที่พูด
เป็นจริงหรือเท็จนั้นก็รับรองมิได้"

เหลยจิวตี้ที่ประสบการณ์ในยุทธภพไซกไซนฟังออกว่าน้ำเสียง
ขณะกล่าวคำว่า 'ทรมาน' ของถั่งจั้งนั้นสิ้นเครื่องเล็กน้อย รู้ว่านางฝันทำ
เป็นสงบว่าความจริงใจกำลังหวาดกลัว จึงอดมิได้ที่จะลอบหัวเราะ

...นางหนูนี้ น่าสนใจจริงๆ

นับตั้งแต่เหลยจิวตี้ดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักเป็นต้นมา ศิษย์เยาว์วัย
ในสำนักก็ทั้งเคารพและเกรงกลัวมัน มีกล้ากล่าวคำกับมันมากกว่า
หนึ่งประโยค ยิ่งมิต้องกล่าวถึงการแต่งเรื่องเช่นนี้ ถั่งจั้งทำขวัญกล้า
ต่อหน้ามัน ข้าสีหน้าแววตาขณะกล่าวคำยังเปี่ยมด้วยพลังไม่เหมือน
ศิษย์ที่ต้องเคารพบนอบในสำนักมีจิง เหลยจิวตี้อดมิได้ที่จะเกิด
ความรู้สึกดีต่อถั่งจั้งขึ้นมา

"ทรมาน?" นัยน์ตาเหลยจิวตี้หรี่เล็ก "ไม่จำเป็น"

มันกล่าวพลางเหวี่ยงมือซ้ายไปข้างหน้ากะทันหัน ถั่งจั้งตกใจ
เพราะคิดว่ามันจะลงมือลอบโจมตี กลับเห็นวัตถุหนึ่งถูกโยนมายังตนเอง
ถั่งจั้งเองก็ตอบสนองอย่างรวดเร็ว นางจำแนกได้ว่านั่นคืออะไร มือขวา

จึงยื่นออกไปรับดาบเงินมากุมไว้

"มาเถอะ" มือขวาเหลยจิวตี๋ยกดาบอีกเล่มหนึ่งขึ้น ปลายดาบชี้ไปยังหว่างคิ้วถงจิ้ง "ตั้งท่าต่อสู้ของจิงเลยออกมา!"

แม้หาใช่กระบี่ยาวที่คุ้นมือ แต่ถงจิ้งก็กุมดาบเงินที่ใช้เฉพาะเจ้าสำนักมีจิงไว้ในมือ ความตื่นเต้นที่คุ้นเคยพลันเกิดขึ้นในใจ เหงื่อซึมเล็กน้อยบนผิวกายตามจับ น้ำหนักพอดีมือของเหล็กกล้า ความสมดุลอันยอดเยี่ยมของตัวคม...คนกับดาบราวกับเชื่อมถึงกันด้วยแรงดลใจไร้รูป ถงจิ้งยอมตั้งท่ากระบี่พร้อมต่อสู้ออกมา

ในใจนางยอมไม่ยอมแสดงท่าต่อสู้ของท่าฟองคลื่นตัดเหล็กต่อเหลยจิวตี๋ เพียงแค่ตั้งท่วงท่าเผชิญศัตรูยามปกติของตนเองออกมากลับพลันรับรู้ได้ถึงไอสังหารหอบหนึ่งพุ่งถึงใบหน้า

เห็นเพียงเหลยจิวตี๋ย่อลงทำนั่งมั่ว ดาบมือขวากับฝ่ามือซ้ายตั้งอยู่บริเวณอก คล้ายหมายจะพุ่งโจมตี

ถงจิ้งถอยหลังสองก้าวอย่างเลี้ยงมิได้ภายใต้อำนาจที่คุกคามหมายจะหลบหนีไปยังทิศทางของประตูห้อง แต่เหลยจิวตี๋สังเกตเห็นก่อนแล้ว เท้าทั้งสองเพียงเคลื่อนย้ายพอสังเขปก็ขวางทางถงจิ้งกับประตูห้องเอาไว้ได้ ถงจิ้งถูกแรงกดดันนี้บีบต้อน จำต้องถอยไปยังมุมกำแพงด้านหนึ่ง

เหลยจิวตี๋ก้าวไปข้างหน้าเบาๆ หนึ่งก้าว ถงจิ้งรู้สึกหายใจลำบากที่ผ่านมานางไม่เคยเผชิญหน้ากับยอดฝีมือขั้นนี้ลำพัง รู้สึกเพียงตนเองเป็นเช่นหนูตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งเบื่องหน้าเสือ คนทั้งสองห่างกันหกเจ็ดก้าวชัดๆ แต่ถงจิ้งกลับถูกขังอยู่ตรงที่ตายมุมกำแพงแล้ว หนีออกมามิได้อีก

ดวงตาถงจิ้งอดแดงขึ้นมาไม่ได้ เบ้าตาเป็ยกชุ่มแต่กลับกัดฟันแน่น ยกปลายดาบสูงยิ่งกว่าเดิม ใช้โทสะแห่งความไม่ยอมจำนนใจต่ออำนาจ

ความหวาดผวาท่อเหลยจีวิต

จะให้ท่านเห็นว่าถึงแม้เป็นหนูตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งก็มีเขี้ยวแหลมกัด
ลำคอเสื่อขาดได้!

มองเห็นตรูณีน้อยนางนี้ยังคงมีปณิธานต่อต้าน เหลยจีวิตก็
ยิ้มมุมปากขึ้นมา

น่าสนใจ...นางน่าสนใจเหลือเกิน

ปณิธานต่อสู้ของถงจิ้งกระตุ้นสัญชาติภูษาตญาณชอบต่อสู้ของเหลยจีวิต
มันลอบท่องคาถาในใจโดยไม่รู้ตัว ไบหน้าบิดเบี้ยวอีกครั้ง ซ้ำยังเริ่ม
เข้าสู่ภาวะเคลิบเคลิ้ม 'เซัญเทพสถิตว่าง' ...แน่นอนว่าหาได้มีผีสงเทวดา
อะไรจริงๆ ไม่ เป็นเพียงจินตนาการที่มีนกระตุ้นตนเอง

โอบีศาจชั่วร้ายที่เหลยจีวิตแผ่ออกมาค่อยๆ อบอวลทั่วทั้งห้อง
ปลายดาบของถงจิ้งสั้นไหวเล็กน้อย

ในขณะที่เดียวกันเหลยจีวิตเอ่ยคำ เสียงพูดประหนึ่งละเมอ
"เปล่าประโยชน์...กระบวนท่าเช่นนี้ของเจ้าต่อต้านข้ามิได้...มาเถอะ
มีเพียงกระบวนท่านั้น...ตั้งท่าต่อสู้ของจิงเลี่ยเถอะ..."

ถงจิ้งมองออกว่าท่าต่อสู้ของตนเองถูกเหลยจีวิตตั้ยั้งจากไกลๆ
ดังนั้นจึงเปลี่ยนใช้อีกท่วงท่าออกมา ลดดาบเงินไว้ตรงหน้าห้อง ปลายดาบ
เปลี่ยนเป็นซี่ไปยั้งศอกขวาของเหลยจีวิต

ทว่าขณะนางตั้งท่าต่อสู้ใหม่เสร็จสิ้น ดาบของเหลยจีวิตก็เปลี่ยนวิถี
เข้าพิชิตท่วงท่านี้ของถงจิ้งได้อย่างง่ายดาย ถงจิ้งคาดเดาได้ทันทีว่า
หากตนเองใช้ท่างนี้ออกดาบ เหลยจีวิตก็สามารถฟันข้อมือของนางลงได้
โดยไม่ต้องแม้แต่มองดู นางจึงเปลี่ยนแปลงอีกอย่างรีบร้อน

เหลยจีวิตปรับเปลี่ยนท่วงท่าจับดาบตามท่าทางของนางที่อยู่
ฝั่งตรงข้ามไม่หยุด ทุกครั้งล้วนแก้กระบวนท่าของถงจิ้งก่อนหนึ่งก้าว

ถั่งจั่งรู้สิ๊กเพียงสิ่งทีตนเองเรียนมาทั้งหมดล้วนถูกเฉลยจิวต์ตั้งเบื่องหน้า
มองออกในแวบเดียว นางตั้งตื่นกลัวและร้อนใจ กลับรู้สิ๊กอึดอัดยิ่งกว่า
ยื่นเปลือยเปล่าต่อหน้าตาเดมาผู้นี้เสียอีก

สิ่งทีถั่งจั่งเคยเรียนแสดงออกมาจนไม่เหลือหลอแล้ว หัวสมอง
ว่างเปล่า พลันพลิกมาเป็นฝ่ายทดลองยับยั้งทำต่อสู้อของเฉลยจิวต์เสียเอง
เห็นเพียงถั่งจั่งตั้งทำยกดาบเฉียงๆ มิใช่กระบวนท่าใดทีนางเคย
เรียนในอดีต ความสูงของการยกดาบคล้ายอ่อนแอไร้พลัง ขาทั้งสองที
สั่นเทาทีเหมือนแทบจะยืนไม่มั่นคงแล้ว

แต่ในสายตาของเฉลยจิวต์ียอดฝีมือชั้นสุดยอดกลับมองออกถึง
ความละเอียดอ่อนของท่วงท่านี้ ตั้ดรูปลักษณะภายนอกและกฎเกณฑ์
ทั้งหมดทีไปเพื่อปรับตามรูปแบบสถานการณ์การต่อสู้ทีเกิดขึ้นในขณะนี้
เหมือนเช่นน้ำ

นับตั้งแต่ออกจากเชิงตุ้ติดตามพวกจิงเลียเรียนวิทยายุทธ์ ตลอดมา
ถั่งจั่งก็พยายามหลุดพ้นจากวรยุทธ์ปาหี่ทีมีเพียงรูปลักษณะภายนอก
แต่ใช้การไม่ได้จริงทีเคยเรียนในอดีต หวนคืนสู่ความเที่ยงแท้แห่งวิถียุทธ์
ในยามคับขันนี้ทีสุดนางก็ทำได้แล้ว ซ้ำผ่านอุปสรรคสำคัญในวิชายุทธ์
และชีวิต

เฉลยจิวต์้มองเห็นก็อดมิได้ทีจะตื่นตะลึง

...พรสวรรค์ของเด็กคนนี้มีไ้ไ้เล่นๆ!

แต่ยามนี้สติสัมปชัญญะกว่าครึ่งของเฉลยจิวต์ี้ตกสู่ท่ามกลาง
หมอกดำของพลังเทพแล้ว มุ่งหมายเอาชนะท่าฟองคลื่นตัดเหล็กของ
จิงเลีย ในปากยังคงท่องพึมพำ "เปล่าประโยชน์...ใช้กระบวนท่าของ
จิงเลีย...มีเพียงกระบวนท่านั้น..."

ขณะนีถั่งจั่งเองก็ตกสู่ความงุนงง เสียงพูดบอกเป็นนัยไม่หยุดของ

เหลยจิวตีปลุกความทรงจำของนางที่เคยเห็นจิงเลียฝีกกระบวนท่านี้
อย่างหนักขึ้นมาดังคาด

ความทรงจำนั้นสำหรับถงจิ้งที่ผิดหวังปราศจากความช่วยเหลือ
แล้วประหนึ่งเกาะท่อนไม้ช่วยชีวิตท่อนหนึ่งได้ขณะจมน้ำ ดาบของนาง
ค่อยๆ ลดลงหน้าหัวเข่า ขาทั้งสองย่อจนต่ำกว่าเดิม ถ่วงไหล่พลาง
โก่งแผ่นหลังขึ้น...

เลียนแบบท่าต่อสู้ฟองคลื่นตัดเหล็กขึ้นมาจริงๆ อีกทั้งมีหลายส่วน
คล้ายคลึงกับจิงเลียในความทรงจำ

เหลยจิวตีมองท่วงท่านี้ของถงจิ้ง เหมือนจิงเลียพลันอยู่ตรงหน้า
กระตุ้นจิตสังหารของมันออกมา สถิติกระโดดสูงเหวลิ๊กในครู่เดียว เข้าสู่
สภาวะเทพสถิต

ทันใดนั้นหน้าตาของมันดูตั้งมีร้าย

ไอสังหารปกคลุมถงจิ้งที่สิ้นเติมไปทั้งร่าง

เดิมทีเหลยจิวตีหวังเพียงบีบให้ถงจิ้งเปิดเผยกระบวนท่าฟองคลื่น
ตัดเหล็ก หากได้จะทำร้ายนางจริงๆ แต่ขณะนี้ภายใต้การชักนำให้สูญเสีย
การควบคุมของถงจิ้ง ไอสังหารพลันอัดแน่นในอกพร้อมจะปะทุ
ได้ทุกชั่วขณะ...

ก่อนที่ความมืดมิดจะปิดบังจิตใจของเหลยจิวตีนั้นเอง มันพลัน
รับรู้ได้ถึงความอบอุ่นนั้นอีกครั้ง

เงาร่างของถงจิ้งตรงหน้าราวกับแม่แสงโชติช่วง

อาศัยแสงนี้สถิติสัมพัทธ์ของเหลยจิวตีจิงฝืนกระโดดขึ้นมาจาก
เหวลิ๊กในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้าย

มันเงยหน้าคำรามอย่างบ้าคลั่งและคุกเข่าลง ใบหน้าที่ดูสติ
เลอะเลือนแต่เดิมขีดเมื่อตกลงอย่างเห็นได้ชัด เม็ดเหงื่อเท่าเม็ดถั่วฝู๊ดบน

หน้าผากเชกเช่นผ่านการต่อสู้ดิ้นรน

ถงจึงรู้สึกว่ไอสังหารของเหลยจีวิตี้สลายไปแล้ว ตนเองก็ผ่นคลายลง จึงสำรวจเหลยจีวิตี้้อย่างละเอียด มองออกว่ามันเจ็บปวดอย่งยิ่ง แม้นางไม่กระจ่างว่เมื่อครู่เหลยจีวิตี้ผ่านอะไรมาแต่รู้ว่ตนเองเดินอยู่ริมขอบความเป็นตายแล้วรอบหนึ่ง

มองดูเหลยจีวิตี้ทำตนเองจนบ้าๆ บอๆ และเจ็บปวดเช่นนี้เพื่อยื่นกรานแสวงหารยุทธ์ ถงจึงก็อดมิได้ที่จะเวทนาเจ้าสำนักมีจ่งท่านนี้ขึ้นมา

"อันที่จริง..." ยามนี้ถงจึ่งเองก็นั่งย่อตัวอยู่เบื้องหน้าเหลยจีวิตี้วางดาบเงินลงบนพื้นเบาๆ อีกมือหนึ่งยันหัวเข้าพลงรองคางกล่าว "...ท่านไม่ต้องสู้กับพิจิงจะได้หรือไม่"

สายตาล่องแล้กไม่นึ่งยามปกติของเหลยจีวิตี้จับจ้องถงจิงนึ่งๆ อย่งหาได้ยาก

"ระหว่งหกกระบี่บ้านแตกเราก็บสำนักมีจ่งท่านเดิมทีกี้ไม่มี ความแค้นฝังลึกอะไร มิผิด ศิษย์จำนวนมากของท่านตายแล้ว แต่ทั้งสองครั้งล้วนเป็นเพราะพวกท่านจะมาฆ่าพวกเรา! ใช่ว่พวกเราขอให้สำนักมีจ่งของท่านสู้

ราชโองการอะไรนึ่งของราชสำนักก็ย่งไร้สาระ ความผิดของหกกระบี่บ้านแตกที่เขียนไว้ภายในทั้งหมดล้วนเป็นเท็จ หากไม่เชื่อคนเหล่านั้นของสำนักกระบี่เซียงหลงกับสำนักจวีฉินล้วนรับรองได้ อีกอย่งนักสู้กลางป่าดงพงหญ้าเช่นพวกเรา หลายปีมานี้เคยได้รับการเหลียวแลอันใดจากราชสำนักบ้าง มิใช่ต้องถ่ายทอดวิทยายุทธ์จากรุ่นสู่รุ่นกันเองหรืออกหรือ เพียงแขวนป้ายทองป้ายเหล็กพระราชทานแผ่นหนึ่งแล้วจะทำให้ตนเองแข็งแกร่งขึ้นมาได้หรือ"

เหลยจิวตี้ฟังหญิงสาวอายุน้อยจนพอที่จะเป็นหลานสาวมันได้
สั่งสอนตนเอง มิได้ขัดจังหวะนางสักประโยค ด้วยอุปนิสัยใจแคบ
ชั่วชีวิตของมัน ความอดทนเช่นนี้ถือเป็นสิ่งมหัศจรรย์

มันรอให้ถงจี้กล่าวจบจากนั้นจึงตอบกลับด้วยเสียงเย็นชา
"เจ้ากล่าวเหตุผลมากมายนี้มีประโยชน์อันใด คนฝึกยุทธ์ประลองตัดสิน
ยังต้องการเหตุผลหรือ"

ถงจี้พอได้ยินก็เย็นวาบในใจซ้ายังนึกถึงเรื่องที่เหลยจิวตี้ปลิดชีพ
ศิษย์ด้วยตนเอง นางพลันเข้าใจว่าที่เหลยจิวตี้แห่โองศพแสดงอำนาจ
ในเมืองเซียงถานบอกว่าจะแก้แค้นให้ศิษย์นั้นล้วนเป็นเท็จ มันมิได้
รักทะนุถนอมและห่วงใยศิษย์เพียงนั้น ทำให้เอิกเกริกสักหน่อยเพียง
เพื่อต้องการเอาชนะหกกระบี่บ้านแตก ลบล้างความอัปยศที่ตนเองถูก
ขับไล่ในป่า ความปรารถนาแรงกล้าที่ต้องการชัยชนะนั้นไม่ต่างอะไรกับ
สำนักคูดง

...แต่หากลองนึกดู จิงเลียเองก็เป็นคนเช่นนั้น

ถงจี้มีอาจได้เถียงสักประโยค นางลุกขึ้นมากำลังคิดจะจากไป
ไม่คาดเหลยจิวตี้กลับกล่าวอีก "จะให้ซ้าล้มเลิกการต่อสู้กับจิงเลียก็
มิใช่เป็นไปได้ ทว่าต้องนำสิ่งที่ซ้าคิดว่ามีคุณค่ายิ่งกว่ามาแลกเปลี่ยน"

ถงจี้รู้สึกผิดคาดอย่างยิ่ง กลับพบว่าดวงตาของเหลยจิวตี้จ้อง
ตนเองอยู่ ยังสังเกตไปมาบนร่างนาง ถงจี้รู้สึกได้ถึงความเย็นยะเยือก
หอบหนึ่ง มิรู้ว่าคนบ้าผู้นี้กำลังคิดอะไรอยู่ นางอดยกแขนขึ้นกอด
หน้าอกป้องกันตัวเองมิได้

เหลยจิวตี้พทพความน่าสะพรึงพลางกล่าว

"เจ้าต้องกราบซ้าเป็นอาจารย์และสาบานว่าจะฝึกฝนวิทยายุทธ์ทั้งหมด
ที่ซ้าถ่ายทอดให้อย่างสุดจิตสุดใจ"

ถั่งจั้งเบิกตาโพลงด้วยความประหลาดใจ

ยามนี้เหลยจิวตี้เองก็ลุกขึ้นมาจากท่าคุกเข่า มือซ้ายมันกรักไปยั้งพื้น ท่อเล็กในแขนเสื้อปล่อยเส้นด้ายออกมาเกี่ยวดาบเงินที่ถั่งจั้งวางไว้บนพื้น จากนั้นมันดึงแขนซ้าย ประหนึ่งแสดงเวทมนตร์หยิบวัดภูผ่านอากาศดูดดาบเงินเข้ากลางฝ่ามือ

"สามวันมานี้เจ้าเองก็เห็นแล้ว ข้าฝึกทักชะยากเย็นอันตรรายเพียงใด ทั้งหมดเพื่อนำวิญญูณของตนเองเป็นเดิมพัน" เหลยจิวตี้แกว่งมือทั้งสองสอดดาบคู่กลับเข้าไปในฝักตรงข้างเอวซ้ายขวา "หลายปีที่ผ่านมาข้าเดินผ่านทะเลเพลิงในนรกมาแล้วจึงสำเร็จอดวิชาเทพสถิตที่ไม่เคยมีมาก่อนนี้ ถึงแม้ต้องทดสอบทั่วหล้าเพื่อใช้มันเอาชนะสำนักอู่ตั้งก็ตาม แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีอีกเรื่องหนึ่งค้างคาอยู่ในใจ นั่นคือกังวลว่าวิชาที่ยากได้มานี้จะไร้ผู้สืบทอด หลังข้าตายก็จะจบสิ้นเพียงเท่านั้น

เดิมทีเรื่องสืบทอดตลอดมาข้าหาได้เร่งรัดไม่ เพียงปล่อยไปตามธรรมชาติ แต่หมูนี่มีสี่เรื่องที่ทำให้ข้าเปลี่ยนความคิด เรื่องแรกคือต่งซานเฉียวศิษย์มีชื่อชั้นสูงของข้ากลับถูกคนสำนักชิงเฉิงอายุสิบกว่าปีที่เหลือรอดนั้นฆ่า ต่อให้ตัวข้าแข็งแกร่งเพียงไร ความอับยศนี้ก็ยากจะขจัด เรื่องที่สองคือมองเห็นเลียนเพยหงฝีกสอนเจ้าเป็นผู้สืบทอดอย่างกระตือรือร้นเช่นนี้ข้าก็ยังไม่อยากถูกตาเด๋มน่าชิงนั้นอยู่เหนือกว่าเรื่องที่สามคือได้ยินว่าสำนักอู่ตั้งกำลังถูกกองทัพราชสำนักบุกโจมตีดูเหมือนจะร้ายมากกว่าดี หากเหยาเหลียนโจวตายแล้ว ข้ามีวรยุทธ์ที่แข็งแกร่งที่สุดแต่ไม่มีเป้าหมายให้พิสูจน์ โยมิไซ่ได้ของดีแต่ไม่มีที่ให้ใช้ หากถ่ายทอดมันต่อไปได้ ยุคหลังย่อมมีโอกาสพิสูจน์มากกว่าเทพสถิตมีจั้งที่ข้าเหลยจิวตี้คิดค้นคือผลงานชิ้นเอกในใต้หล้า!"

ถั่งจั้งได้ฟังก็ตระหนักว่าเหลยจิวตี้แม้พื้นเพอนแต่ความคิดแจ่มชัด

หาใช่เพียงคนบ้า ด้วยเหตุนี้มันจึงลอบโจมตีหกกระบี่บ้านแตกสำเร็จ
ทั้งสองครั้ง

นี่คือปรมาจารย์ยุทธภพคนที่สองแล้วที่เอ่ยปากบอกชัดว่าจะป็น
อาจารย์ของถงจิ่งถัดจากเลียนเพยหง ซ้ำยังแปลกประหลาดกว่าเสียอีก
ถงจิ่งไม่เคยคิดว่าเหลยจิวตี้จะมีความต้องการเช่นนี้จึงรู้สึกว่่าน่ากลัว

"เมื่อครู่ท่านบอกว่า...มีสี่เรื่อง..." ถงจิ่งซักถามอย่างขลาดกลัว
"เช่นนั้นเรื่องที่สี่คือ..."

"เรื่องที่สี่เกิดขึ้นเมื่อครู่" สายตาที่เต็มไปด้วยความปรารถนาของ
เหลยจิวตี้มองตรงไปยังดวงตาของถงจิ่ง ซ้ำยังรับรู้ได้ถึงพลังอันมี
ชีวิตชีวาในดวงตาของนาง "ในที่สุดเมื่อครู่ข้าก็เข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใด
ตาเดมาเลียนจึงยื่นกรานจะรับเจ้าเป็นศิษย์ ยอมละทิ้งกระท่งตำแห่ง
เจ้าสำนัก การจับเจ้ากลับมาคือการตัดสินใจที่ถูกต้องของข้า"

สองมือของมันจับด้ามดาบบนเวพลางถอนหายใจเบาๆ "ศิษย์
นับพันในสำนักมีเจงของข้าทั้งหมดล้วนเป็นพวกไม่เอาไหน คงจะไม่มี
สักคนที่ฝึกวิชาเทพสถิตของข้าได้ถึงขีดสุด...ไม่ ยังมีหานซานหูที่
นับเป็นวัตถุดิบชั้นดี ภายนอกมีโอกาศฝึกสำเร็จ แต่ข้าเองก็มิได้
แน่ใจเต็มที่ แต่ว่าเจ้า...ข้าไม่รู้จะอธิบายอย่างไร แต่หากเจ้ายินยอมมุ่งมัน
ฝึกฝนกับข้า ภายในห้าถึงเจ็ดปีต้องสำเร็จเป็นแน่ ด้วยอายุของเจ้า
ภายนอกมีความหวังอย่างมากที่จะข้ามผ่านเข้าไปจนถึงขั้นสามารถ
ปรับปรุงวิชาเทพสถิตนี้ไปสู่อบเขตที่สูงยิ่งกว่า! หากแลกกับศิษย์ก้นกุฎิ
เช่นเจ้ามาได้ ข้าก็จะไม่สนใจจึงเลยผู้นั้นอีก ศิษย์ที่ตายไปของข้าก็
ไม่นับว่าเป็นอะไรได้"

การยกย่องสรรเสริญโดยไม่เก็บงำแม้แต่่น้อยนี้หากเปลี่ยนป็น
ผู้อื่นกล่าวถงจิ่งต้องดีใจสุดขีดเป็นแน่ แต่ขณะนั้นนางฟังแล้วก็นิ่งเงียบ

ไม่กล่าวคำ

เหลยจีวิตี้เห็นนางไว้การตอบสนองก็ซุ่นเคื่องเล็กน้อยอย่างเห็นได้ชัด
แต่ในใจมันคาดหวังให้ถั่งจั้งรับปากจั้งอดทนไว้อย่างหาได้ยาก

หลังถั่งจั้งฟังก็สับสนในใจ หากเป็นยามปกตินางยอมปฏิบัติ
อย่างเฉียบขาดไม่ต้องครุ่นคิดแม้แต่่น้อย นางกับพวกจั้งเลียะ เยียนเหิง
และเลียะนเพยหงร่วมเป็นร่วมตาย มิตรภาพหยั่งรากฝังลึก มุ่งหมาย
จะเรียนยุทธ์กับพวกมัน เหลยจีวิตี้ผู้ี้พฤติการณัพันเพื่อนซ้ายังโหดร้าย
ต่อศิษย์ในสำนักอย่างยิงพร้อมขว้างทิ้งได้ทุกเมื่อ คุ่มตี้คุ่มร้าย วิชายุทธ์
เทพสถิตยั้งผิดแผกเช่นนี้ ทังยังทำลายอุปนิสัยผู้ฝึก นางจะยอมติดตาม
มันฝึกฝนได้อย่างไร

แต่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้บาดแผลของจั้งเลียะจะฟื้นฟูได้ทันเวลา
หรือไม่ ไม่มีผู้ใดแน่ใจได้ ต่อสู้กับเหลยจีวิตี้ซ่างอันตรายอย่างยิง
โดยแท้จริง หากนางกราบมันเป็นอาจารย์ก็จะสลายความแค้นของ
ทังสองฝ่ายไปได้ เช่นนั้นก็คุ้มค่ายิ่งนัก

หี ถั่งเวลาซ้าไม่ตั้งใจเรียนก็สิ้นเรื่อง...มันเห็นซ้าเรียนได้ไม่ดี
ไม่แน่ว่าหลังครั่งปีหนึ่งปีก็จะปล่อยซ้าไป...

ทว่าในขณะที่เดียวกันถั่งจั้งก็รู้สึกเลื่อมใสต่อวรยุทธ์ของเหลยจีวิตี้
อย่างเลียงมิได้ หลังออกจากเจิงตู เหลยจีวิตี้คือยอดฝีมือที่เก่งกาจที่สุด
ที่นางพบเห็น...ไม่นับเหยาเหลียนโจวที่ถูกพิษขณะอยู่ซ้าอาน จอมเวท
บัวหลงห่างกับมันไม่มากนัก แต่ถั่งจั้งรู้สึกว้าเหลยจีวิตี้ค่อนข้างน่ากลัว
เล็กน้อย ซี้เสี้ยวเหียนขณะอยู่บนหลังคาหอชิงฮวาหรือจั้งเลียะที่ยัง
มิได้บาดเจ็บเมื่อหนึ่งปีก่อนอาจสู้กับเหลยจีวิตี้ได้ เพียงแต่โอกาสชนะ
ไม่มาก

...ยอดฝีมือเช่นนี้ ซ้ากลับมีโอกาสกราบเป็นอาจารย์

วิถีวรยฺุทธ์เหลยจิวตี้เปียงเบนไปทางมาร แต่ถงจั้งก็จำได้ว่าพีจิง
เคยวิจารณ์เรื่องสำนักอุ้งตั้งตระเวนร่ำเรียนวิชาลับลัทธิอุ้อี่หลายครั้ง
มันเคยบอกว่าวิทยายุทธ์ไม่แบ่งแยกธรรมะอธรรม อยู่ที่ยินยอมทุ่มเท
เพื่อมันเท่าใด...

ถงจั้งคิดว่าต่อให้ไม่เรียนทักชะปีศาจประเภทนั้นกับเหลยจิวตี้
การติดตามมันก็ยังคงต้องเรียนรู้อึ่สิ่งทีร่ำยากากมากมาย หากกล่าวว่า
มิได้หวั่นไหวแม้แต่น้อยก็คงหลอกหลวง

เช่นนี้ก็ทำให้พีจิงรอดพ้นจากการต่อสู้อึ่ได้ พีจิงยังต้องเฝ้ารอพีหลัง
กลับมา...

แต่ติดตามเหลยจิวตี้ นั้นไม่เท่ากับข้าต้องแยกกับเยียนเหิงหรือ...

เมื่อคิดถึงเยียนเหิง ถงจั้งยังสับสนในใจ

ในวันนั้นถงจั้งยอมเป็นตัวประกันเอง เหลยจิวตี้ก็มองออกถึง
มิตรภาพของนางกับหกกระปีบ้านแตกแล้ว ในใจรู้สึกต้องให้นางกราบ
ตนเองเป็นอาจารย์ โอกาสห่างจากพวกพ้องเหล่านั้นหาได้มากไม่
ขณะนี้เห็นนางกลับมีความล่งเลคือเรื่องน่ายินดีเกินคาดหวังแล้ว และ
ไม่อยากรีบบีบบังคับนางเพื่อไม่ให้นางรู้สึกไม่พอใจ

"เจ้าพิจารณาดูสักหน่อย อย่งไรก็ย่งห่างจากวันตัดสินอีกหลายวัน"
มันจงใจกล่าวอย่งเฉยเมย "ในหลายวันนี้เจ้ามาดูข้าฝึกยฺุทธ์ได้ตามปกติ
ข้าจะทำให้เจ้าเข้าใจอย่งลึกซึ้งย่งขึ้นว่าศึกนี้ข้าต้องชนะโดยมิต้องสงสัย
ชีวิตของจิงเลี่ยขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้า"

เหลยจิวตี้กล่าวจบก็นั่งทำสมาธิบนพื้นเข้าสู่ห้วงภวังค์อีกครั้งหนึ่ง

ถงจั้งมองดูเหลยจิวตี้ด้วยความไม่สบายใจเต็มอกพักหนึ่งแล้ว
จึงผลักประตูดอกจากห้องฝึกทักชะนี้ หัวใจราวกับพันผูกด้วยเส้นด้าย
มากมาย มีอาจสะสางได้

นางกัมศิระชะก้าวเดินบนเฉลียงทางเดินระยะหนึ่ง กำลังจะกลับห้องตนเอง กลับสังเกตเห็นหลังเสาดันหนึ่งด้านข้างมีเงาคน เมื่อมองดูก็อดมิได้ที่จะหน้าแดงหูร้อน

ตรงนั้นมีคนสองคนยืนอยู่ เป็นหานซานหูศิษย์รักรูปโฉมไม่ธรรมดา ผู้นั้นของเหลยจิวตี้กำลังโอบกอดสหายร่วมสำนักหญิงสาวอายุน้อยคนหนึ่งจากด้านหลังอย่างสนิทสนม หานซานหูมือหนึ่งยังยื่นเข้าไปในอกเสื้อของศิษย์น้อง ศิษย์น้องผู้นั้นเดิมเคยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม พลันเห็นว่าถูกถ่วงจึงจับได้ รีบจับมือของหานซานหูที่อยู่ใต้เสื้อผ้าเอาไว้

"ขออภัย..." ถงจึงเห็นหานซานหูกลับปราศจากสีหน้าละอายทั้งยังยิ้มน้อยๆ มองกลับมาที่อดมิได้ที่จะหน้าแดงหูแดงรีบจำอำวหนีไป

หานซานหูมองนางเดินจากไป รอยยิ้มบนหน้าเลือนหาย

"ศิษย์พี่หาน...เพราะเหตุใด..." ศิษย์น้องผู้นั้นถาม "ศิษย์พี่จะไปพบเจ้าสำนักมิใช่หรือ เหตุใดยังตามข้า..."

หานซานหูราวกับมิได้ยินคำพูดของนาง มันเพียงมองดูเงาหลังของถงจึง

บทสนทนาของเหลยจิวตี้กับถงจึงก่อนหน้ามันล้วนลอบฟังอยู่นอกห้องฝึกทักษะ

หานซานหูเดิมทีเพียงอยากไปทักทายอาจารย์ แต่ตอนอยู่บนเฉลียงทางเดินนอกห้องกลับได้ยินถงจึงกำลังพูดคุยกอยู่ด้านใน มันแปลกใจว่าคนทั้งสองมีหัวข้อสนทนาอะไร แม้รู้ว่าความตื่นตัวของอาจารย์จับไว้อย่างยิ่งแต่ยังคงเสียดายเข้าไปใกล้ประตูห้องเพื่อลอบฟัง

ผลสุดท้ายกลับได้ยินคำพูดเช่นนี้ของอาจารย์ หัวใจของมันพลันเย็นเยียบ

หนึ่งปีก่อนขณะออกจากซานตง เหลยจิวตี้เคยกล่าวกับมันเช่นนี้

ด้วยตนเอง

'...ซานหู่ เจ้าสำนักมีเงิในภายหน้าคือเจ้า'

แต่ในวันนี้ ตนเองในสายตาอาจารย์กลับมีผู้นางหนูที่เดิมเป็น
ศัตรูผู้นี้

มันถึงขั้นมิได้สังเกตเห็นว่าข้าอยู่ด้านนอก...เห็นได้ว่ามันให้
ความสำคัญกับนางหนูผู้นี้เพียงไร

แม้กระทั่งความแค้นของศิษย์พี่ต่งก็ละเลยได้ พวกเราในสายตา
มันนับเป็นอะไรกันแน่...

ยามนี้ศิษย์น้องที่อยู่ในอ้อมกอดมันตื่นรนด้วยความเจ็บปวด
ขณะกำลังมองเงาหลังต่งจิ่ง หานซานหู่บีบคอของศิษย์น้องโดยไม่รู้ตัว
พลังนั้นมากจนนางร้องออกมาได้แม้แต่คำเดียว

ติดตามอาจารย์ฝึกปรือพลังเทพก็ทำให้สติสัมปชัญญะของมัน
สูญเสียการควบคุมได้ง่ายเช่นกัน

หานซานหู่ปล่อยมือออก ศิษย์น้องผู้นั้นดิ้นหลุดออกจากอ้อมกอดมัน
อย่างตื่นกลัว ลูกลำคอที่เจ็บปวดพลางมองมันแวบหนึ่งแล้ววิ่งหนีไป
ทันที

หานซานหู่มิได้สนใจนาง มันยังคงมองดูทิศทางที่ต่งจิ่งหายลับไป
...ต้องทำลายเจ้า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)